

ὀλίγων ὥρων ἀπὸ τῆς μεσημβρίας, ἀνεχώρησα, καὶ νὰ σὰς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, αὕτη ὑπῆρξεν ἡ μόνη πόλις τῆς Ἰσπανίας τὴν ὁποίαν ἀφῆκα χωρὶς νὰ ἐκπέμψω οὔτε ἓνα στεναγμόν.

Ὅταν ἡ ἀμαξοστοιχία ἀνεχώρησεν, ἀντὶ νὰ στραφῶ νὰ τὴν ἀποχαιρετίσω, ὅπως ἔκαμα εἰς ὅλας τὰς ἄλλας ἀδελφάς της, ἀπήγγειλα τοὺς στίχους, οὓς ἔψαλεν ὁ Ἰωάννης Πράτης πρὸς τὴν Γρανάδαν, ὅταν ὁ δοῦξ τῆς Ἀόστης ἀπῆλθεν εἰς τὴν Ἰσπανίαν :

« Non più Granata è sola
Sulle sue mute pietre.
L'inno in Alhambra vola
Sulle moresche cetre. »¹.

Καὶ τώρα ἀντιγράφω αὐτοὺς, συλλογίζομαι ὅτι ἡ μουσικὴ τῆς Ἐθνοφρουρᾶς τοῦ Τορίνου ἐμπνέει τὴν εὐχαρίστησιν καὶ τὴν εἰρήνην καλλίτερον ἀπὸ τὰς μακροτονικὰς λύρας, καὶ ὅτι τὸ λιθόστρωτον τῶν στοῶν τοῦ Πάδου, μολονότι καὶ αὐτὸ βωθὸν ἐπίσης, εἶνε καλλίτερον συνηρμολογημένον καὶ μᾶλλον λεῖον ἀπὸ τοὺς λίθους τῆς Γρανάδας.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΠΙ. Α. ΒΑΛΒΗΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (ΓΙΟΥ)

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝ

Α'

Ἐὰν εἴσθε υἱός, ὁ πατήρ σας θὰ σὰς εἶπεν : « Ἐργάζου, ὁ πεπαιδευμένος κατορθώνει τὸ πᾶν. » Ἐὰν εἴσθε πατήρ, θὰ εἶπατε πρὸς τὸν υἱόν σας : « Μάθθαινε, ἀρκετὴ ἐκπαίδευσις ἰσοδυναμεῖ πρὸς ἀρκετὴν περιουσίαν ».

Τὴν 15 Σεπτεμβρίου τοῦ 1837, τὴν ὁγδόην ὥραν τῆς πρωίας, γραμματοκομιστὴς εἰσῆρχετο εἰς τινὰ οἰκίαν τῆς ὁδοῦ «Μεσλαύ», ἣτις, ἂν καὶ διαπερᾷ τὴν θορυβωδέστεραν συνοικίαν τοῦ κόσμου, εἶνε ἡ μᾶλλον σιωπηλὴ ὁδὸς τῶν Παρισίων, καὶ ἀποθέτων ἐπιστολὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ θυρωροῦ, εἶπε, τείνων συνάμα τὴν χεῖρα, ὅπως λάβῃ τὰ κόμιστρα :

— Πρὸς τὸν κύριον Λεβρέν. Τρία σολδία.

— Λάβε τὰ τρία σου σολδία, εἶπεν ἡ θυρωρὸς, τοποθετοῦσα τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὴν γραμματοθήκην τοῦ οἰκήτορος, πρὸς ὃν ἀπευθύνετο.

Ἐφιλοσοφῆσατέ ποτε ἐπὶ τοῦ περιεχομένου ἐπιστολῆς, ἣν δὲν ἠδύνασθε νὰ ἀναγνώσητε, ἐπὶ τοῦ χάρτου τούτου, ἐπιλωμένου εἰς τέσσαρα, ὅστις φέρει ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου τοῦ κόσμου εἰς τὸ ἕτερον τὴν χαράν, τὴν λύπην, τὴν ἐλπίδα, μένων σιωπηλὸς δι' ἐκείνους, διὰ τῶν χειρῶν τῶν ὁποίων διέρχεται πρὶν φθάσῃ εἰς τὸ τέρμα του ; Ἐξετιμήσατε τὸ εὐεργέτημα τῆς ἐπιστολῆς ; Ἐχέτε εἶπη καθ' ἑαυτὸν : Ἡ ἐπιστολὴ εἶνε στιγμιαία προσέγγισις τῶν ἀποστάσεων, εἶνε χειραψία γινόμενη ἄνωθεν τῶν ὁρέων, εἶνε ἡ ἀδιόρατος ἄλυσ-

σος, ἡ συνδέουσα τὰς ἡπείρους πρὸς ἀλλήλας. Ἡ ἐπιστολὴ ἔχει δύο ὄψεις, ὅπως ὁ Ἰανὸς· εἶνε λάλος καὶ ἄλλος, περιέχει τὸ πᾶν καὶ δὲν λέγει τίποτε· εἶνε πλήρης ἐνδιαφέροντος, αἰσθημάτων ἢ εὐφύας δι' ἐκείνον ἢ δι' ἐκείνην, πρὸς ὃν ἀπευθύνεται καὶ ἀκατάληπτος πρὸς τρίτον, ὃς τὴν ἀναγινώσκει ἐκ τύχης. Λάβετε εἰκοσιν ἐπιστολάς καὶ ἀναγνώσατε αὐτάς· ἡ μὲν θὰ εἶνε ἐπιστολὴ δι' ὑποθέσεις, ἡ δὲ προσκλήσεως, ἡ ἄλλη προσκλήσεως εἰς γεῦμα· καὶ ἐν τούτοις, πᾶσαι, πρὶν ἀνοιχθῶσιν, εἶχον τὴν αὐτὴν φυσιογνωμίαν, ἦσαν διπλωμέναι κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ἔφερον τὴν αὐτὴν σφραγίδα, τουτέστι τὴν αὐτὴν προσωπίδα. Δὲν εἶνε ἡ εἰκὼν τῆς ζωῆς ; Ποῖαι διάφοροι συγκινήσεις ὑπὸ τὸ περιχάλυμμα τοῦτο, ὃν καλοῦσιν ἄνθρωπον καὶ ὅστις εἶναι πάντοτε ὁ αὐτός ! ὑπὸ τὴν σφραγίδα ταύτην, ἣν καλοῦσι καρδίαν καὶ ἣτις δὲν ποικίλει ποσῶς ! Ἐπειτα ἡμέραν τινὰ τὴν ἐπιστολὴν, ἣτις ἐπροξένησεν ὑμῖν τὴν μεγαλειέταν συγκίνησιν, ὅτε τὴν ἐλάβετε, τὴν ρίπτετε εἰς τὸ πῦρ, οἱ χαρακτῆρες αὐτῆς συστρέφονται καὶ μορφαζοῦσιν ἐπὶ τινὰς στιγμάς ὑπὸ τὸ θανάσιμον τῆς φλογὸς φέλημα καὶ τὸ πᾶν ἐτελείωσεν· δὲν ὑπολείπεται οὔτε ἡ τέφρα τοῦ κέντρος τούτου παρελθόντος. Οὕτω καὶ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ καρδίᾳ. Ἡμέραν τινὰ, ἀνοίγων αὐτὴν μετὰ περιεργείας, εὗρετε ἐντὸς ἐν ὄνομα καὶ ὑπῆρξατε εὐτυχής, ἔπειτα τὸ ὄνομα τοῦτο ἐξηρανώθη καὶ κατέστητε ἀδιάφορος. Ἄλλ' ἵνα καταστραφῇ τὸ ὄνομα, δὲν ἔσχετε ἀνάγκην νὰ καύσητε τὴν καρδίαν σας, ὅπως τὴν ἐπιστολὴν· τὸ ὄνομα ἐξηλειφθῇ ὅλως αὐτομάτως, καὶ ἡ γεγραμμένη σελὶς ἐπανεκατέστη, σελὶς λευκὴ, ἣτις θὰ μετεβάλετο ἴσως εἰς κόριν, ἐὰν ἠθέλετε νὰ γράψῃτε τι ἀκόμη ἐπ' αὐτῆς.

Λοιπὸν τὴν 15 Σεπτεμβρίου τοῦ 1837 ἐκόμισαν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν κ. Λεβρέν, ὁδὸς «Μεσλαύ».

Τί ἦτο ὁ κύριος οὗτος Λεβρέν καὶ τί περιεῖχεν ἡ ρηθεῖσα ἐπιστολὴ ; Ἰδοὺ ἡ ἐρώτησις. Ὁ κ. Λεβρέν ἦτο χονδρκακωμένος τις τεσσαράκοντα περίπου ἐτῶν, ὅστις εἶχε κάμη μικρὸν τινα περιουσίαν ἐν τῷ ἐμπορίῳ τῶν ὑφασμάτων καὶ ὅστις εἶχε σύζυγον καὶ θυγατέρα. Ὁ κ. Λεβρέν ἦτο ἄσχημος, ἀλλ' ἡ θυγάτηρ του εὐειδής, ὁ κ. Λεβρέν ἦτο κουτός, ἀλλ' ἡ θυγάτηρ του εὐφυής, ὁ κ. Λεβρέν ἦτο παχύσαρκος, ἀλλ' ἡ θυγάτηρ του ἦτο καλοκακωμένη, τέλος ὁ κ. Λεβρέν ἦτο ἐγωϊστής, ἀλλ' ἡ θυγάτηρ του εἶχε καρδίαν. Ἐν τούτοις, μεθ' ὅλα ταῦτα τὰ ἐλαττώματα, ἡ δεσποινὶς Λεβρέν ἔσυρε τὸν πατέρα της ἀπὸ τὴν μύτην, ὡς λέγουσι κοινῶς.

Ὅτε ἡ τροφὸς τῆς δεσποινίδος Λεβρέν κατέβη, ἵνα πορευθῇ εἰς τὴν ἀγοράν, ἡ θυρωρὸς ἐνεχείρησεν εἰς αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν, ἣν πρὸ ὀλίγου εἶχε λάβῃ καὶ ἣν ἡ τροφὸς, ἐπιστρέψασα, ἐνεχείρησεν εἰς τὸν κύριόν της, ὅστις, καθήμενος πρὸ τοῦ γραφείου του καὶ φέρων κοιτωνίτην κλαδωτόν, ἔγραφεν ἐπιστολάς. Ὁ κ. Λεβρέν, ἐμπορευθεὶς ἐπὶ μακρόν, εἶχε τὴν συνήθειαν καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα νὰ γράφῃ ἀπὸ τῆς ὁγδόης ὥρας τῆς πρωίας πρὸς τοὺς ἀνταποκριτὰς αὐτοῦ, τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ. Πρὸ τεσσάρων ἐτῶν δὲν εἶχεν ὑποθέσεις μετ' οὐδενός, ἀλλὰ νομίζων, ὅτι εἶχεν ἀκόμη τοιαύτας, δὲν ἄφινε νὰ παρέλθῃ πρωία, χωρὶς νὰ γράψῃ τοῦλάχιστον τέσσαρας ἢ πέντε ἐπιστολάς. Τί ἔγραφεν εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν του, οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ γνωρίξῃ οὔτε αὐτὸς ὁ ἴδιος· ἀλλ' ἔγραφε καὶ εἶχε τὸ ὕψος ἀνθρώπου ἀποκακωμένου ἀπὸ τὴν πληθύνειν τῶν ἐμπορικῶν ὑποθέσεων.

1. « Ἡ Γρανάδα δὲν εἶνε πλέον μόνη ἐπὶ τῶν βωθῶν λίθων της· ὁ πρὸς τὴν Ἀλάμβραν ὕμνος πετᾷ ἐπὶ τῶν μαυρητινικῶν λυρῶν ».

Ὁ κ. Λεβρέν εἶχε κατορθώσῃ μάλιστα νὰ εὕρῃ, συμφώνως μὲ τὴν περίστασιν ταύτην, φράσιν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἦτο εὐχαριστημένος καὶ τὴν ὁποίαν ἐπανελάμβανε συχνά, συνοδεύων αὐτὴν μετὰ μειδιάματος.

— Ἐγὼ γνωρίζω, πότε θὰ ἀποθάνω, ἔλεγεν.

— Πότε θὰ ἀποθάνετε; τὸν ἠρώτων.

— Τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ἡμπορῶ πλέον νὰ γράψω.

Ὁ κ. Λεβρέν λοιπὸν ἦτο ἐν τῷ γραφείῳ του, καὶ ἵνα διακρίνῃ περισσότερον ἐκεῖνος, τὸ ὁποῖον ἔγραφεν, εἶχεν ὑψώσῃ τὰ ὀμματουῶν αὐτοῦ μέχρι τοῦ μετώπου του· διότι, ὡς ἔχετε ἀναμφιβόλως παρατηρήσῃ, ὅταν ἐκεῖνος, ὅστις φέρει ὀμματουῶν, θέλει νὰ ἴδῃ τι εὐκρινῶς, ὑψώνει αὐτὰ μέχρι τοῦ ἡμίσους τοῦ μετώπου ἢ τὰ καταβιβάζει μέχρι τοῦ ἄκρου τῆς ρινός, ἵνα παρατηρήσῃ ἐκ τῶν ἄνω ἢ ἐκ τῶν κάτω.

Παρὰ τὸ σύνθημα, ἡ Ἰουλία ἐκάθητο παραπλεύρως τοῦ πατρὸς της, ὅτε ἡ τροφὸς ἔφερε τὴν ἐπιστολὴν, ἣν ἡ θυρωρὸς τῇ εἶχεν ἐγχειρίσῃ. Προχωροῦμεν χωρὶς νὰ εἴπωμεν, ὅτι Ἰουλία ἦτο τὸ βαπτιστικὸν ὄνομα τῆς δεσποινίδος Λεβρέν.

Εἴπομεν ἀνωτέρω παρὰ τὸ σύνθημα, διότι συνήθως ἡ Ἰουλία δὲν ἐξεγείρετο πρὸ τῆς δεκάτης καὶ ἡμισείας, ἵνα προγευματίσῃ εἰς τὰς ἑνδεκά.

Ἐλαφρὸν ἐρύθημα, χρωματίσθη τὰς παρειάς της, ὅτε εἶδε τὴν ἐπιγραφὴν τῆς ἐπιστολῆς, ἣν ὁ κύριος Λεβρέν ἐμελλε νὰ ἀποσφραγίσῃ, θὰ ἦτο ἐνδείξις εἰς παρατηρητὴν, παρόντα κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὅτι ἡ πρωϊνὴ αὕτη ἐπιστολὴ δὲν ἦτο ἄσχετος πρὸς τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ἡ Ἰουλία κατ' ἐξαιρέσιν εἶχεν ἐγερθῇ τὴν ὀγδόην ὥραν.

Εἴπομεν, ὅτι ἡ Ἰουλία το εὐειδής· θὰ ἦτο ἀποδείξωμεν. Εἶχεν ἀνάστημα μέτριον, ἀλλὰ χάριεν, κόμην μέλιναν καὶ ὀφθαλμοὺς κυανούς, χρῶμα ἐρυθρὸν καὶ ὀδόντας λευκοὺς, ὦμους κομψοὺς καὶ πρόσωπον στρογγύλον, βραχίονας καλῶς πεπλασμένους καὶ χεῖρας λεπτοφυεῖς, κνήμην τερνευτὴν καὶ πόδα μικρόν.

Ἦ ἀγαθοεργὰ τῆς φύσεως ἢ τοῦ πολιτισμοῦ μυστήρια, τὰ ὅποια διδότε θυγατέρας εὐειδέας εἰς πατέρας ὑπὲρ τὸ δέον ἄσχημους· ἐστὶ εὐλογημένα ἄνευ ἀμφισβήτησεως καὶ παραδεγμένα ἀνεξετάστως.

— Διάβολε! εἶπεν ὁ κύριος Λεβρέν, παρατηρῶν τὴν ἐπιγραφὴν τῆς ἐπιστολῆς, δὲν γνωρίζω αὐτὸν τὸν χαρχατῆρα.

Καὶ ὁ κύριος Λεβρέν, ἀνακινούμενος ἐν τῷ ἀνακλίντρῳ του, ἔδειξε τὸ ἄκρον τοῦ λεικανοῦ τῆς δεξιᾶς χειρὸς καὶ ἐξηκολούθησεν ἐξετάζων τὴν ἐπιστολὴν.

— Ἀνοιξέ την, πατέρα, καὶ θὰ ἴδῃς ἀπὸ ποῖον εἶνε, εἶπεν ἡ Ἰουλία, ἥς ἡ καρδία ἐπαλλε καὶ ἦτις, θέτουσα τὸν βραχίονα ἐπὶ τοῦ ἑρσεινώτου τοῦ καθίσματος, ἐκυπτε πρὸς τὸν πατέρα της.

— Ἐχεις δίκαιον, εἶπεν ὁ πατήρ, ἐξαχθεὶς ἐκ τῆς φοβερᾶς δοκιμασίας, καὶ ἀπέσπασε τὴν σφραγίδα.

[Ἐπεται συνέχεια].

Κ. ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΟΡΙΝΝΗΣ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ—ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘ. 10

Μόνον εἰς τὸ ἡμέτερον Βιβλιοπωλεῖον εὐρίσκονται καὶ πωλοῦνται ἀποκλειστικῶς αἱ ἐξῆς ἡμῶν ἐκδόσεις:

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ μετὰ εἰκόνων, ἔτος Α' Φρ. 6	
» » » » » Β' » 6	
» » » » » Γ' » 8	
» » » » » Δ' » 8	
» » » » » Ε' » 8	
» » » » » Σ' » 8	
» » » » » Ζ' » 8	

ΣΗΜ. Τὰ Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα, εἶνε περιοδικὸν πρὸ ὀκταετίας ἐκδιδόμενον, ἐν ᾧ ἐδημοσιεύθησαν καὶ δημοσιεύονται τὰ ὠραιότερα καὶ δραματικώτερα Μυθιστορήματα καὶ τὰ χαριέστερα διηγήματα, μεταπεφρασμένα καὶ πρωτότυπα. Ὀλόκληρος ἡ σειρά τῶν «Ἐκλεκτῶν» ἀπαρτιζομένη ἐξ 620 τυπογραφικῶν φύλλων, κοσμουμένων ὑπὸ 350 μεγάλων εἰκόνων ἐν Παρισίοις ἐξεργασμένων, ἀποτελεῖ ὀλόκληρον Μυθιστορικὴν Βιβλιοθήκην. Εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας ν' ἀποκτήσωσιν ὀλόκληρον τὴν σειράν τῶν Ἐκλεκτῶν, παραχωροῦμεν αὐτὴν ἀντὶ τῆς ἀρχικῆς τιμῆς τῶν 52 φράγκων, ΔΙΑ ΜΟΝΟΝ ΦΡΑΓΚΑ 40.

ΤΑ ΔΥΟ ΔΙΚΝΑ, μυθιστορία Αἰμ. Ρισβούργ, τόμ. 4 Φρ. 1,60

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ, ὑπὸ Λάμπρου Ἐνυάλη » 2 —

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ, ὑπὸ Γεωρ. Βαλαβάνη » 50

ΑΝΤΩΝΙΝΑ, μυθιστορία Ἀλεξ. Δουμά, τόμ. 2 —

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ μυθιστορία ὑπὸ Γρη-

γορίου Ξενοπούλου » 2 —

ΜΙΚΟΛΑΣ ΣΙΓΑΛΟΣ, μυθιστ. ὑπὸ Γ. Ξενοπούλου » 2 —

ΤΟ ΤΡΙΑΚΟΣΙΑΔΡΑΧΜΟΝ ΕΠΑΘΛΟΝ, ὑπὸ Γρη-

γορίου Ξενοπούλου » 50

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ, μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, με-

τάφρασις Ι. Ἰσιδωρίδου Σκυλίτση » 1,50

ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ, μυθιστορία Ἰωαν. Βαλέρια, μετὰφρ.

Ἀντωνίου Φραγκοσίλη » 2 —

Η ΒΡΑΖΙΛΙΑΝΗ, μυθιστ. Α. Matthey μετὰ 13

μεγάλων εἰκόνων » 1,20

ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ, μυθιστ. Καρλόου Μερουβέλ,

μετὰ 28 μεγάλων εἰκόνων » 2,80

Ο ΛΗΣΤΗΣ, μυθιστ. Ἀλεξ. Δουμά, πατὴρ μετὰ

μεγάλων εἰκόνων » 50

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΙΑΤΡΟΥ, μυθιστ. Ἀλεξ.

Δουμά, τόμος εἰς μέγα 8ον ἐξ 960 μεγ. σελίδων » 6 —

ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ, μυθιστορ.

Ἀλεξ. Δουμά (συνέχ. τῶν Ἀπομνημονευμά-

των Ἰατροῦ), τόμος εἰς μέγα 8ον ἐξ 720 μ. σελίδων » 4,50

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΙΤΟΥ, μυθ. Ἀλεξ. Δουμά (συνέχ.

τοῦ Περιδεραιίου τῆς Βασιλίσσης) τόμος εἰς

μέγα ὄγδον, ἐξ 544 μεγάλων σελίδων . . . » 3,50

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΝΥ, μυθ. Ἀλεξ. Δουμά (συνέχ.

τοῦ Ἀγγέλου Πιτοῦ) τόμος εἰς μέγα ὄγδον

ἐκ 1260 μεγάλων σελίδων » 10 —

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ, μυθ. Ἀλεξ.

Δουμά (συνέχ. τῆς Κομήσσης Σαρνὺ) τόμος

εἰς μέγα ὄγδον ἐκ 260 μεγάλων σελίδων . . . » 3 —

ΣΗΜ. Ἡ κατὰ φυλλάδιον ἐκδοσις τῆς Κομήσσης Σαρνὺ καὶ τοῦ Ἰπποτοῦ τοῦ Ἐρυθροῦ Οἴκου, πλησιάζει πρὸς τὸ τέλος. Ὀλόκληρος ἡ σειρά, ἀποτελουμένη ἐκ τῶν: Ἰατροῦ Ἀπομνημονευμάτων, Περιδεραιίου τῆς Βασιλίσσης, Ἀγγέλου Πιτοῦ, Κομήσσης Σαρνὺ καὶ Ἰπποτοῦ τοῦ Ἐρυθροῦ Οἴκου, θὰ τιμᾶται φρ. 27. Ὁ ἀποστέλλων ΜΟΝΟΝ ΦΡ. 20 λαμβάνη τοὺς ἤδη ἐκδοθέντας τόμους καὶ τὰ ὀλίγα ἐκδοθῆσόμενα φυλλάδια τῆς Κομήσσης Σαρνὺ καὶ τοῦ Ἰπποτοῦ τοῦ Ἐρυθροῦ Οἴκου, μέχρι συμπληρώσεως τοῦ λαμπροῦ τούτου ἔργου τοῦ γόητος Ἀλεξάνδρου Δουμά, ἐν ᾧ ἐξετίσθη ὀλόκληρος ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασις.

Σὺν τῇ αἰτήσει προκαταβάλλεται καὶ τὸ ἀντίτιμον.